

РОЖДЕСТВО

Най-значителното и съ най-голъми последствия събитие презъ последнитъ 2000 години е рождението на Господа Исуса Христа въ яслитъ. Това рождение е измънило изъ основи много схващания и много норми въ живота на цълото човъчество. Днесъ не може да се отрече дълбокото влияние, което Младенецътъ отъ Витлеемъ е ималъ и ще има въ сждбата на хората. Но най-чудното е може би това, че Оня, който раздвижи небесата и изпрати небесни войнства да възвестятъ на човъчеството великото събитие, не забрави най-скромнитъ — овçarитъ отъ Витлеемъ.

Богъ държи вселената въ ржката си, но сжщевременно Той се навежда изпълненъ съ любовъ до най-скромнитъ, до ония които живътъ въ низинитъ и тамъ всрѣдъ обора и нищетата показва славата си.

Макаръ че сждбата на цълия свѣтъ зависи отъ неговата воля, Той има време за малкитъ, за незначителнитъ въ свѣта. Точно това тайнствено съчетание на властъ, която обгръща небесата и любовъ, която докосва и най-скромниятъ, ни говори, че родениятъ въ Витлеемъ е Спасителя на свѣта. Драги читателю, ти може да не си известенъ, да живѣешъ въ тишина и забравенъ, но помни че Богъ никого не забравя. Той изпрати Синътъ си да потърси и спаси погиналото и да разлъе въ сърдцата на много пренебрегнати, свѣтлина на своята любовъ. Прочее да идемъ въ Витлеемъ и да видимъ все що е станало.

ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!

НОВОГОДИШНОТО ЕВАНГЕЛИЕ.

Нощта преди нова година се бѣше спуснала и всички, които можеха да вървят бѣха отишли въ църква. Само дѣдо Христо бѣше останалъ, а русокосото му внуче Марийка трѣбваше да му прави компания. Въ тѣсната стаичка бѣше още тъмно но блѣдата свѣтлина на луната се промѣкваше покрай саксиитѣ на прозореца и свѣтеше на двамата. Дѣдото бѣше седналъ на миндера, а Марийка посбута огъня въ камината и червена свѣтлина залѣ кръглото ѝ лице и цѣлата ѝ мила фигура. Тя се изправи и тръгна къмъ дѣдото, който мълчеше въ своя жгълъ. „Дѣдо“, почна тя тихичко и поглади леко неговата корава ржка. „Дѣдо, искамъ да ми кажешъ едно нѣщо!“ Той я погледна съ своитѣ любящи очи: „Какво е то?“ „Дѣдо, защо четешъ на нова година вечерта все евангелието отъ Лука глава 15. Тамъ не се разправя нищо за нова година, и пастира никога не говори за нова година на тая тема?“ Дѣдото сложи ржката си върху главата на детето и каза: „Седни тука Марийке, ще ти кажа; още отъ когато бѣше бебе, ние сме добри приятели съ тебе и затова ще ти кажа.“ Тя седна на малкото столче до миндера, облегна главичката си на дѣдовото си колѣно и зачака. Двамата бѣха съвсемъ самички, само прѣщенето на огъня нарушаваше тишината. Дѣдото почна: „Ти знаешъ че азъ имахъ три деца, майка ти, вуйчо ти Иванъ и леля ти Мария, която умре когато бѣше още на 20 години. Вуйчо ти Иванъ трѣбваше да поеме работата и да ме замѣсти. Той бѣше красиво и весело момче, а бѣше прилеженъ и усърденъ, не можехъ да му се нарадвамъ; само че не обичаше да го съветватъ. Той мислеше, че съмъ отъ старото време и че младитѣ знаятъ нѣщата по-добре отъ менъ. Тогава той искаше да се ожени за едно момиче, за което знаехъ, че нѣма да го направи щастливъ. Тя не обичаше да ходи на църква, нито пъкъ питаше какво мислятъ родителитѣ ѝ. Само за две нѣща се грижеше: за хубавото си лице и за паритѣ си.

Иванъ обаче не искаше да се откаже отъ нея; затова той напусна бащината си къща и замина за Америка. Тамъ той искаше да спечели пари и следъ това да се върне и да се ожени за своята Радка. Но тя не го обичаше и скоро следъ заминаването му се ожени за другъ. Когато Иванъ се научилъ за това, болката му била толкова голѣма, че той почналъ да пие и тръгналъ по лоши пжтища. Баба ти се бѣше почти отчаяла и само библията ѝ бѣше единственна утѣха. Когато дойде нова година и слугитѣ дойдоха при насъ да се помолимъ заедно, бѣше ни много мъчно за нашия синъ. Тогава баба ти отвори библията и прочете 15-тата глава отъ Евангелието споредъ Лука. Тогава всички коленичихме и се молихме — за него.

Така правѣхме всѣка нова година. Баба четеше вече петъ нови години наредъ все сжщото евангелие и сжщата глава. Когато пакъ бѣхме се събрали всички за да прекараме заедно вечерта на последниятъ день отъ годината, баба ти бѣше тогава младоженецъ, а ти бѣше малко бебенце, баба ти четеше за радостната срѣща между блудниятъ синъ и баба му. Тогава нѣкой почука на вратата и влезе тихо въ стаята. Той бѣше блѣдъ и приведенъ, облеченъ въ изтрито палто и съ посинѣли отъ студъ ржце. — Баба ти не си вдигна главата докато не прочете главата до край. Едва когато стана за молитва, едва тогава видѣ странника, който още бѣше до вратата, държеше шапката си въ ржка, а по странитѣ му течеха сълзи. Тя нищо не каза, отиде при него, накара го да коленичи до нея, прегърна го здраво съ ржката си и съ ясенъ и спокоенъ гласъ благодари на Бога, че ѝ подари отново любимиятъ синъ и го върна въ бащиниятъ домъ. Другитѣ въ стаята тихо излѣзоха. Иванъ остана самъ съ майка си и съ мене. Никога нѣма да забравимъ тая вечеръ. Сега вече знаешъ защо четемъ на тая вечеръ, все това евангелие и все сжщата глава.“

„Свѣтильникъ“ разчита за разпространението си, изключително на приятелитѣ си.

Приятна изненада.

Единъ старецъ, който билъ спечелилъ известно състояние, чувствалъ, че не ще живѣе дълго. Той писалъ на роднинитѣ си, които незнаели неговото материално състояние, че зимата е предъ вратата и че той вѣрва, че тѣ не ще го оставятъ да гладува и мръзне и че ще му изпратятъ макаръ и малка подкрепа. Отъ никъде не получилъ отговоръ стареца, освенъ отъ братовата си дъщеря, която била също така бедна и изкарвала прехраната си като учителка въ една забавачница. Тя изпратила на стария и чичо 300 лв., които успѣла да спести. Колко много се изненадала тя, когато скоро следъ това ѝ било съобщено че покойниятъ ѝ чичо е завещалъ всичкото си състояние на нея! Така ще бжде и въ последниятъ сждень день. Мнозина ще гледатъ смаяни, величието и славата Господни и не ще вѣрватъ на ушитѣ си, когато бждатъ призовани да влѣзатъ въ радостта на Господаря си. Тогава Той ще имъ отговори: „Гладенъ бѣхъ и ме нахранихте, беденъ бѣхъ и ме посетихте, голъ бѣхъ и ме облѣкохте, странникъ бѣхъ и ме прибрахте, въ тъмница бѣхъ и ме сподобихте, защото колкото че сте сторили това на единъ отъ тия най-малки мои братя, на мене сте го сторили.“

Петъ стѣпала.

Единъ убиецъ билъ осжденъ на смъртъ чрезъ обесване. Следъ изпълнението на присждата, дошли да почистятъ килията на покойника и останали изненадани да видятъ на стената нарисувана една бесилка. Петъ стѣпала водѣли къмъ нея и на всѣко едно отъ тѣхъ, разбойника далъ име. На първото било написано „Непослушание къмъ родителитѣ“, на второто „Незачитане недѣлниятъ день“, на третото „Леностъ и пиянство“, на четвъртото „Убийство“, а на последното „Бесилка“. Какво потресающе признание, направилъ тоя нещастникъ върху грубата стена на своя затворъ! Не е ли това единъ мощенъ зовъ, особено въ наше време?

Една арабска пословица казва, че грѣ-

хътъ има петъ прѣста. Два отъ тѣхъ, той слага върху очитѣ на жертвата си и казва: „Не виждай нито сериозността на Божиитѣ заповѣди, нито грозотата на дѣлото си, нито пъкъ края на пѣтя си!“ Два прѣста той слага върху ушитѣ и казва: „Бжди глухъ за молбитѣ на близкитѣ си, не чувай предупрежденията отъ горе!“ Съ последния прѣстъ той затваря устата и му заповѣдва: „Да не си помѣлъ да ми противоречишъ, трѣбва да ме слушашъ и да вършишъ само това, което азъ казвамъ!“ Пази се отъ грѣха!

Кой е кралятъ?

Бернардъ Палиси, единъ отъ най-почтитѣ керамици на своето време е билъ осжденъ като еретикъ на смъртъ. Всички увещания да се откаже отъ убеждението си останали напраздно. Самъ кралъ Хайнрихъ трети искалъ да спаси великия майсторъ и за това отишелъ да го навести въ килията му. Напраздно било всичко. Разочарованиятъ кралъ казалъ: „Ако не се откажете отъ упоритостта си, ще бжда принуденъ да оставя дѣлото Ви да се разгледа и да понесете последиствията“. „Съръ“, казалъ съ достоинство Палиси „кралятъ на Франция казва че ще бжда принуденъ? Азъ съмъ простъ грънчаръ, единъ скромненъ Вашъ поданикъ; но никоя сила въ тоя свѣтъ не може да ме принуди да действамъ противъ съвестта си. Вие сте единъ отъ най-могъщитѣ владѣтели на земята и казвате: ще бжда принуденъ. Съръ, кой отъ двама ни е кралятъ?“

Какво липсва

Влакътъ стои доста дълго на една малка станция. Единъ отъ пасажеритѣ, почва да губи търпение, спира единъ отъ желѣзничаритѣ и го пита: „Защо не тръгвате, вода ли нѣмате?“ „Вода имаме, но пара нѣмаме“ билъ късия отговоръ. Каква полза отъ това, че ние чуваме толкова много за Бога и за Христа, че всѣки отъ насъ има библия? Да приложимъ християнството, трѣбва Святиятъ Духъ да сгрѣе сърдцата ни за да се изпълнятъ тѣ съ сила, която да ни тласне напредъ. Вода само нестига, трѣбва пара.

Б И С Е Р И.

Мисли това което е истина, чувствай това което е красиво, върши това, което е добро; така ще разберешъ смисъла на живота!

Върши първомъ най-трудното.

Изкупвай днешния день, за да намалять утрешнитѣ грижи.

Най-образованъ е човѣка, който въ училището на живота се е научилъ да побеждава себе си.

Потокътъ на благодатъта тече презъ долината на смиренитѣ сърдца.

И въ най-малкитѣ нѣща може да се вложи много любовъ и вѣрность.

Идва единъ мигъ въ живота ни, когато ще стане ясно дали сме живѣли за да умремъ или умираме за да живѣемъ.

Предразсѣждцитѣ и предположенията сж много несигурни сѣдии.

Римъ никога не се страхувалъ отъ невѣрието, но той се уплаши отъ вѣрата.

Женидбата значи да приполовишъ правата си и да удвоишъ задълженията си.

Народъ, който иска да бжде свободенъ и силенъ трѣбва да вѣрва; народъ, който не иска да вѣрва, трѣбва да слугува.

Не осѣждай никого, преди да си билъ въ неговото положение.

Ако обичашъ живота, пести времето, защото отъ него е направенъ живота.

Въ многото говорене, грѣхътъ е неизбеженъ.

Пѣтя на безумния е правъ въ неговитѣ очи.

Наказвай сина си докато има надежда.

Богатството не е вѣчно.

Живо куче струва повече отъ мъртавъ лъвъ.

По-добъръ е беденъ и мждъръ младежъ, отколкото старъ и безуменъ царъ.

Незнайниятъ войнъ.

Отличията и наградитѣ сж правила винаги впечатление на хората. Чиноветѣ и почеститѣ, които имъ се отдаватъ винаги сж привличали вниманието и завистъта на мнозина. Да видишъ името си напечатано въ вестника, или пъкъ портрета си на първа страница, това все значи нѣщо....

Народитѣ следъ свѣтовната война почнаха да издигатъ паметници на падналитѣ презъ войнитѣ и нарекоха тия паметници—паметници на незнайния войнъ. Тая идея е колкото симпатична толкова и справедлива, защото ужасътъ и тягоститѣ на войната бѣха понесени на плещитѣ на неизвестния войникъ, дошълъ отъ недрата на народа. Но кой отъ насъ желае да бжде тоя неизвестенъ войнъ? Кой желае днесъ да изпълни своя дългъ къмъ народъ и общество безъ много шумъ, безъ орден и отличия? Можешъ ли ти да бждешъ тоя неизвестенъ труженикъ? Необходима е голѣма духовна култура и велико себеотрицание, да бждешъ непознатъ въ свѣта, който вдига толкова шумъ за нищо!

Заровени опасности.

Една група отъ нѣколко овчарчета играели и пасели стадата си на една поляна, която презъ свѣтовната война била полесражение. Къмъ обѣдъ децата наклали огънь, наредили се около него и чакали да заври котлетото съ водата. Внезапно една страшна експлозия разтърсила мѣстото и убила нѣколко отъ момчетата, а другитѣ били страшно обгорени. Едно изследване на тоя случай установило, че точно подъ огъня се намирала една неексплодирала граната, и когато огънятъ нагрѣлъ почвата, тя се възпламенила. Но тая не е единствената опасностъ, която е заровена подъ развалинитѣ на свѣтовната война. Предразсѣдци, умраза, цинизъмъ, болезненна чувствителностъ, това сж опасности, които всѣки моментъ могатъ да експлодиратъ и да причинятъ смъртъ и рани. Азъ познавамъ две гранати, които сж заровени въ много млади сърдца. Тѣ сж фабрикувани въ оржейнитѣ заводи на сатана и се наричатъ: честолюбие и горда чувствителностъ. Колко много хора сж пострадали отъ тѣхното избухване. Глупаво честолюбие е озлобило мнозина, а гордостъта е причинила и причинява рани, които много трудно се лѣкуватъ. Нека изровимъ скрититѣ опасности въ сърдцата си и нека ги обезвредимъ. Това ще направи живота ни по-спокоенъ и по-сигуренъ.

Христосъ въ бакалницата

Бавно се спусна здрачъ надъ заснежениѣ улици. Задъ менъ останаха блѣсналиѣ витрини на голѣмия градъ и неспокойното множество, което бърза да се прибере и прекара въ тихия домъ бждни вечерь—празника на Витлеемския младенецъ.

Въ чакалнята на голѣмата гара срещу менъ седи една жена съ рано остарѣло лице. До нея се притискатъ две бледи и уморени деца. Тя седи неспокойна на нѣстото си и отъ време на време разглежда въ свѣтлината на лампитѣ тритѣ билета. Тя сигурно има нѣщо въ душата си, което иска да сподѣли съ нѣкого. Децата сж сложили главички на масата и заспали.

На скута си, жената е сложила една до горе напълнена мрежа. Тя би могла да я сложи на пода. Но тя сигурно има причини да я държи близо до себе си. Въобще: съ тая жена се е случило нѣщо.

Внезапно тя ми се усмихна и каза: „Виждали ли сте нѣкога Спасителя, да стои задъ тезгяха на нѣкоя бакалница?“ Азъ съмъ занѣмалъ отъ изненада. Никой до сега не ми е задалъ подобенъ въпросъ. Едно леко съмнение нахлува въ съзнанието ми, дали пъкъ жената не е луда.

„Задъ единъ малкъ тезгяхъ, кждето има хлѣбъ, масло, захаръ и други нѣща“.

Тя кимна леко съ глава и съ блѣснали очи продължава: „Виждате ли, трѣбваше да дойда въ града. Мжжътъ ми лежи тежко боленъ въ кжщи. Трѣбваше да завѣря книжката му въ инспекцията на труда. Днесъ следъ обѣдъ намерихъ малко свободно време, облѣкохъ децата и тръгнахъ. Следъ като завѣрихъ книжката минавамъ край една малка бакалница. Децата се спиратъ и залепватъ на витрината. Малкитѣ имъ нослета се смачаха на стъклото. Азъ се спрѣхъ до децата и се чудя, че се спиратъ на тая витрина, кждето нѣма изложени играчки. Току що се канѣхъ да дръпна децата и да продължимъ, вратата на бакалницата се отвори и единъ господинъ ни покани да влеземъ вжтре. Безъ да каже нѣщо повече, той взема мрежата ми, слага въ

нея едно парче масло, хлѣбъ, единъ суджукъ, една кисия брашно. Азъ му обяснявамъ, че нѣмамъ пари да платя тия работи. Той само поклаща глава и продължава да пълни мрежата. Занемѣхъ въ почуда. Най-сетне той ми подаде тежката мрежа и даде на всѣко дете по единъ шоколадъ. Незнамъ какъ излѣзохъ отъ бакалницата. Това е истина господине, и азъ се чудя дали задъ оня тезгяхъ въ бакалницата не стоеше самиятъ Спаситель“.

Тя вади едно по едно нѣщата и ми ги показва, а следъ това ги нарежда отново въ мрежата. Единъ човѣкъ засегнатъ отъ щастieto, който е преживѣлъ въ сивото еднообразие на деня едно голѣмо и истинско чудо. Цѣлата жена се е промѣнила. Азъ чувствамъ какъ се задушва отъ вълнение. Чакалнята за нея нѣма стени. Въ тая опушена и задимена зала, върху едно лице се вижда лекото сияние на щастieto. Христосъ бѣ срѣщналъ тая жена на бждни вечерь.

Коледна смѣтка.

Това се случи нѣколко дни преди Коледа въ влака. Върху свободното мѣсто срещу менъ седеше една млада дама. Скоро, следъ като влака потегли, тя извади отъ чантата си едно твърдче и почна внимателно да провѣрва смѣтката си. Моливътъ бързо отбелязваше цифритѣ и сборътъ бѣше доста чувствителенъ. Нѣщо обаче като че ли не бѣше точно, затова смѣтката бѣше провѣрена още веднажъ. Следъ това дамата се замисли, като че ли искаше да си спомни, дали не е забравила нѣщо и отново провѣри смѣтката. Внезапно тя изправи глава и ме запита: „Извинявайте, не бѣше ли това станция Х?“ — „Да.“ „Тукъ трѣбваше да слеза.“ — „Но влака вече потегли, не е възможно да скочите.“ Младата дама записана въ коледната си смѣтка, бѣше забравила да слезе на време отъ влака. — Колко много сме записани всички по празниците, колко желаня и колко задължения! Не сме ли въ опасност да забравимъ най-важното — да слеземъ въ Витлеемъ и да идемъ при яслитѣ?!

Доказателството на слѣпца.

Въ едно религиозно събрание, на което присъствуваха много безвѣрници, нѣкой станалъ и казалъ: „Драги приятели, не вѣрвамъ това, което тия хора разправятъ. Не вѣрвамъ въ ада нито въ вѣчниятъ съдъ, не вѣрвамъ въ Бога, защото не мога да го видя.“ Така той продължилъ известно време. Следъ това се чуль другъ гласъ отъ множеството: „Драги приятели! Вие казвате, че тукъ на близо има рѣка; това не е вѣрно, нѣма рѣка. Казвате че има трева и дървета и това не е вѣрно. Тукъ съмъ само азъ и никой другъ. Може би нѣкого ще очудятъ тия мои думи, но не се чудете, защото азъ съмъ слѣпъ отъ рождението си. Не съмъ виждалъ никого отъ васъ, нито нѣкое отъ нѣщата за които вие казвате че били наоколо. Когато обаче азъ отричамъ тѣхното съществуване, съ това азъ доказвамъ само едно — че съмъ слѣпъ. Така е и съ господина, който говори преди мене. Той отрече съществуването на нѣща, които не виждалъ. Това доказва само едно, че той е слѣпъ за духовнитѣ реалности.“

Напразно.

Ти бързашъ къмъ гарата, за да вземешъ последниятъ влакъ, но идвашъ само една минута по-късно. — Напразно. — Ти правиши голѣми жертви за да може синътъ ти да следва, а той не издържава нито единъ изпитъ. — Напразно. Ти си се трудилъ и пестилъ съ години и само едно фалиране на банката е унищожило всичкитѣ ти спестявания. — Напразно. Ти си викалъ лѣкарь следъ лѣкарь, купилъ си всички препоръчани лѣкарства и болестъта все още не те е оставила. — Напразно. Чувствашъ ли драги читателю колко горчевина има въ тая една едничка дума — напразно? Колко много надежди сж били възложени на тебе? Съ какво ожидание е била чакана първата ти стѣпка въ живота! Колко много жертви сж били направени за тебе! Напразно ли трѣбва да отиде всичко? Не оставай живота ти да прилича на кухъ и празень орѣхъ.

Наследство.

Единъ баща посетилъ еднажъ учителя на своя синъ за да се осведоми какъ върви детето му въ учението. „О“, казалъ учителя „Вашиятъ синъ е много добъръ по смѣтане, събира и изважда съ изумителна бързина.“ „Това е наследилъ отъ мене“, отвърналъ гордо бащата „и азъ бѣхъ много добъръ по смѣтане.“ „Личи че върши работата си съ удоволствие, защото домашнитѣ му работи сж спретнати и чисти.“ „Така бѣше и съ мене“, продължавалъ бащата да се хвали и търкалъ доволно ржце. Тогава учителтъ казалъ: „Всичкитѣ му другари го обичатъ.“ „Така бѣше и съ мене, и моитѣ другари ме обичаха много.“ „Но“, продължилъ учителя „само едно нѣщо не ми харесва, много е избухливъ и упоритъ. Намисли ли си нѣщо, умира на ината си.“ „Така, така“ забелязалъ сухо бащата „това качество за жалостъ е наследство отъ майка му“. Дали винаги сме толкова добри, колкото сме въ собственнитѣ си очи, и дали винаги лошото идва отъ вънъ, това е въпросъ, върху който заслужава да си помислимъ драги читателю.

Мишката.

Единъ летець открилъ при единъ свой полетъ, че въ самолета му има мишка. Изплашенъ да не би мишката да стане опасна за него, ако прояде нѣщо или попадне въ машината, той се чудѣлъ какво да прави. Внезапно му минало презъ ума, че мишката, която е свикнала да живѣе изъ мръсотиитѣ и мазитѣ, не ще издържи въ разредениятъ въздухъ и затова бързо издигналъ апарата си нагоре. Скоро следъ това гризенето престанало, мишката била мъртва, а пилотъ спасенъ. — Колкото по-високо е нивото на нашитѣ разговори, на нашата околна срѣда, на нашето четиво и развлечение толкова по-малко може да вирѣе злото и да пакости. Затова, „нагоре“.

Очакваме всѣки, който е оценилъ „Свѣтилникъ“ презъ тая година, да ни изпрати абонамента си въ 12 лева пощенски марки.

БЪДИ ГОТОВЪ.

Единъ пжтникъ разправя за посещение, което направилъ на приказниятъ замъкъ вила Арконати, разположена на полуострова Балбиенело на езерото Комъ въ горна Италия. Единъ белобрадъ старецъ разтворилъ тежката градинска врата и го повѣлъ по прекраснитѣ алеи. „Огъ кога сте тукъ?“ — „Двадесетъ и четири години.“ — „Колко често е била господарката Ви тука?“ — „Четири пжти.“ — „Кога бѣше тукъ последния пжтъ?“ — „Преди дванадесетъ години.“ — „А отъ тогава до днесъ...“ — „Нито веднажъ.“ — „Пише ли Ви нѣкога?“ — „Никога.“ — „Какъ уреждате смѣткитѣ си?“ — „Съ адвоката ѝ въ Милано.“ — „Той навеща ли Ви често?“ — „Не, никога.“ — „Кой идва тогава тукъ?“ — „Никой, азъ съмъ почти винаги самъ, само отъ време на време нѣкой чужденецъ се отбива да разгледа замъка...“ — „Но Вие подържате градината и замъка така чудесно, като че ли господарката Ви утре ще дойде!“ — „Не утре господине, тя може днесъ да дойде, днесъ,“ билъ развълнуваниятъ отговоръ на стариятъ градинарь. Приятелю, ако смъртъта днесъ почука на портитѣ ти, готовъ ли си да се явишъ предъ вѣчниятъ Господаръ. Цвѣтятъ ли цвѣтятъ въ душата ти, чисти ли сж залитѣ на сърдцето ти!?

Проспалъ една царска корона.

За испанскиятъ графъ Петъръ фонъ Бургосъ се разказва, че следъ единъ ловъ билъ заповѣдалъ: „Да не е посмѣлъ никой да смути сънътъ ми. Никой да не посмѣе да ме събуди, па ако би н краля да дойде“. Графътъ спалъ до късно на другиятъ день. Презъ това време дошли нѣколко благородници, представители на съсловията и искали да говорятъ съ графа по една много важна работа. Прислугата ги помолила да почакатъ. Тѣ чакали единъ часъ—чакали два часа. „Графътъ не е ли въ кжщи?“ — „Да, въ кжщия е, но даде строга заповѣдъ да не го будимъ.“ — „Тогава не ще го безпокоимъ“, и гордитѣ испанци си отишли. Тѣ имали пълномощия, следъ внезапната смъртъ на

кралъ Алфонсъ, да предложатъ отъ името на съсловията кралската корона на графъ Петъръ фонъ Бургосъ. Короната била дадена на другъ. Наистина скѣпъ сънъ, който струвалъ на графъ Бургосъ царската корона. А надъ колко много живота биха могли да бждатъ написани тия думи: „Проспа благовремието си, проспа царска корона“, и това защото не сж искали да бждатъ събудени отъ вечната любовъ, която изпрати своя Синъ, за да пострада и да умре за заспалитѣ въ грѣховетѣ си.

Вѣрна ли е библията?

Единъ смѣлъ проповѣдникъ се изправилъ една вечеръ на жгѣла на една улица, вдигналъ високо библията си и извикалъ на минувачитѣ: „Това е най-хубавата книга, всичко което пише въ нея е истина“. „Нищо подобно“, отговорилъ единъ отъ тѣлпата, която бързо заобиколила проповѣдника, „това е най-глупавата книга и въ нея нѣма нито една истина“. Проповѣдника помолилъ господина да застане до него и да докаже твърдението си. Тѣлпата заинтригувана подкрепила това предложение и въпросниятъ господинъ повторилъ, че въ библията нѣма нищо вѣрно. „И все пакъ“, отговорилъ проповѣдника, „вие вѣрвате въ това, което е писано въ библията и това азъ ще ви докажа тукъ предъ всички! Вѣрно ли е писаното въ библията, че е опредѣлено на човѣка да умре?“ — „Та това всѣки знае!“ — „Ето вие вече вѣрвате въ нѣщо писано въ библията. А какво ще кажете за това: Обичай ближниятъ си както себе си — това добро ли е, лошо ли е? Отговорете ми съ да или не“. — „Ти избирашъ най-добритѣ пасажии“ — извикалъ противника му. „Ето драги приятели,“ извикалъ проповѣдника къмъ тѣлпата, тоя човѣкъ твърдеше преди малко, че нѣма нищо вѣрно въ библията, а вече признава, че въ нея има хубави и вѣрни нѣща“. Засраменъ, противника се изгубилъ въ навалищата. Драги читателю, ти имашъ ли библия? Знаешъ ли колко велики и важни нѣща има вписани въ нейнитѣ страници, които засѣгатъ твоята личностъ?

ЯСЛИТЪ.

Пухкави снѣжинки падаха върху корнизата на прозореца на таванската стаичка и тѣхниятъ блѣсъкъ освѣтляваше тъмното помѣщение кждето живѣеше единъ художникъ. Той повдигна глава и въ тоя моментъ вратата се отвори и Елена влезе въ стаята. „Татенце, ти още ли работишъ?“ Художникътъ се одръпва отъ статива. „Днесъ не мога свърши, а и безъ това картината трѣбва да бѣде предадена къмъ средата на Януарий“. Момиченчето, което бѣше завито добре въ своя шалъ се приближи до баща си и каза тихо съ нотка отъ молба въ гласа си: „Днесъ е бѣдни вечеръ.“ „Да, Елена, нѣмашъ ли коледно дърво?“ „Паритѣ не стигнаха. Мжчно ли ти е татко?“ Тогава той издигна глава и съ радостна усмивка каза: „Мое дете, коледното дърво ли е най-необходимото нѣщо на бѣдни вечеръ?“ „Татко, отвърна момичето съ сжщия радостенъ тонъ „ти ми обеща нѣщо особено за бѣдни вечеръ. Ти — ти ми обеща че ще ми покажешъ малкиятъ Исусъ.“ „Но живѣ ли?“ „Ти каза че ще ми покажешъ живия Исусъ татко.“ „Да, но не знамъ дали бихъ могълъ да сторя това днесъ.“ „О, татко моля ти се.“ Тогава той взе балтона отъ шкафа, сложи калпака си и излезе съ нея въ припадащата тъмнина. „Кжде ще отидемъ?“ „До края на свѣта, чакай ще има да се чудишъ.“ Тѣ крачѣха по улицитѣ на града и въ това време почнаха да блѣстятъ лампитѣ и звѣздитѣ на небето. Момичето скоро забрави всичко погълнато отъ блѣсъка на витринитѣ. „Татко, гледай колко много играчки, какви чудни картини, колко голѣми кукли. Вѣрвашъ ли че има деца, на които подаряватъ такива голѣми кукли?“ Следъ това въ възторгъ Елена се провиква: „Татко, яслитѣ, гледай колко сж голѣми, колко сж красиви лицата, колко е красиво детенцето въ тѣхъ. Това ли е живиятъ Исусъ, който искаше да ми покажешъ?“ „Не, това е само картина“, отговори бащата сериозно. „Ти приказвашъ като че ли съмъ те наскърбила съ нѣщо татко!“ „Да, дете, но ти стори това безъ да искашъ. Но погледни пакъ яслитѣ,

какво вижда душата ти?“ „Виждамъ едно прекрасно дете въ едни теснички ясли и бихъ желала да му ги направя малко по-широки.“ „Добре! Но кжде виждашъ ти тая картина?“ „Въ витрината,“ отговори момиченчето смаяно. „Ето виждашъ ли дете, това е то. Хората поставятъ картината на Господа тукъ и тамъ винаги на разстояние отъ себе си и по такъвъ начинъ тѣ не могатъ да разбератъ че Исусъ, когото рисуватъ по книгитѣ, чийто образъ виси по стаятъ имъ е живъ, че Той може да дава животъ. Дете мое, ти трѣбва да имашъ Исуса дълбоко въ сърдцето си. Твоето сърдце трѣбва да бѣде яслата, за която ти говореше преди малко, че искашъ да направишъ широка. Ако разширишъ сърдцето си за Исуса, само тогава можешъ да кажешъ, че е наистина коледа и че Христосъ се е родилъ въ сърдцето ти. Това ще е живиятъ Исусъ, който искахъ да ти покажа. „О, татко,“ и едно тихо блаженство заля лицето ѝ, кжде сега? Като че ли небеснитѣ прозорци ся свѣтнахъ!“ „Накрая на свѣта,“ отговори бащата и не усещаше нищо отъ хората, които се трупаха предъ витрината. „На края на свѣта, защото кждето е живиятъ Христосъ, тамъ е Божието царство. Но ти сама трѣбва да знаешъ това.“ „Татко, днесъ е Коледа.“ „На улицата и въ къщитѣ ли?“ „Не азъ чувствавамъ голѣмата тишина и тя е въ сърдцето ми.“ „Коледа ли е въ сърдцето ти. Ела дете. Нека се върнемъ въ къщи и нека запалимъ всички свѣщички, въ сърдцето си. Виждашъ ли, нѣмаме нужда отъ коледно дърво нито отъ подарѣци, защото самъ Христосъ е въ сърдцето ни.“ Бавно падатъ снѣжинкитѣ и съ една тиха усмивка тѣ се върнаха у дома си.

„Ела Господи Исусе...“

Госпожа Иванова често си мислеше за гостоприемството, което Марта оказа на Господа Исуса. Колко щастлива трѣбва да е била Марта, че може да нагости Исуса? Защо това не е възможно днесъ? О, ако дойдеше Христосъ въ нашиятъ домъ какъ съ радостъ ще го посрещна! На масата ще постеля най-хубавата по-

кривка, ще поставя чудесенъ букетъ въ алабастрената ваза, която съмъ заключила въ гардероба. Предъ чинията на Исуса ще поставя венче отъ цвѣтя. Ще зготвя великолепно ядене и колко хубаво ще е когато Той се усмихне и ни благослови. Единъ день госпожа Иванова попита пастирътъ защо хората сж толкова зли та Исусъ не може да ги посещава. Добриятъ човѣкъ се усмихна и каза че тя и днесъ може да направи това, понеже Исусъ и днесъ ходи по свѣта и търси домъ въ който да бжде посрещнатъ. Христосъ се явява въ различни образи. Нека тя пригответи празнично масата и когато тя, мъжътъ и децата и насядатъ около нея тогава и Христосъ сигурно ще дойде. На другиятъ день който билъ недѣля, госпожа Иванова приготвила масата за обѣдъ съ една особенна грижливостъ. Отъ кухнята се носѣлъ приятенъ миризъ. Алабастрената ваза и цвѣтята били на масата. Смаяни децата почнали да питатъ: „О, колко е красива, каква великолепна ваза, мамичко какво е днесъ?“ Децата подскачали отъ радостъ, а и изненадата на бащата не била по-малка. „Какво е днесъ, какво става, човѣкъ почва да мисли че е нѣщо като царь!“ „Госпожата се подсмивала. Съ яснитѣ си гласчета децата се молили: „Ела Господи Исусе, бжди ни гостъ и благослови това, което си ни далъ!“ Госпожа Иванова мислила, че яденето, което нейниятъ мъжъ харесва най-много ще се хареса и на Исуса, и мъжътъ намѣрилъ на масата онова, което най-много обичалъ. Развълнуванъ той се вгледалъ съ любовъ и благодарностъ въ очитѣ на своята другарка. Очакването на госпожа Иванова, че небесниятъ гостенинъ всѣки мигъ ще отвори вратата не се сбѣднало. Но когато обѣда билъ свършенъ и децата произнесли благодарствена молитва, тогава очитѣ ѝ се отворили. Да, Господъ Исусъ билъ неинъ гостъ въ лицето на мъжътъ ѝ и на децата ѝ. Тя Него нагостила, защото каквото правимъ на другитѣ въ Негово име, това е Нему сторено.

Вѣренъ до смъртъ

Когато императорътъ Лецинусъ преследвалъ християнитѣ, единъ римски легионъ билъ на квартира въ Себасте. 40 войници отъ тоя легионъ заявили че сж християни и били осждени, да прекаратъ дългата мразовита зимна нощъ голи върху ледътъ на езерото. На самиятъ брѣгъ въ една кѣща билъ накладенъ буенъ огънь, ядене, пиене, както и топла баня стоѣли на разположение подъ командата на стотника Семпрониусъ и нѣколко войника. На четиридесеттѣ християни било съобщено че който напусне леда и влѣзе въ кѣщата ще се счита, че се е отказалъ отъ вѣрата си и ще остане живъ.

Нощта се спуснала и леденъ вѣтръръ задухалъ отъ планината, хората затваряли здраво прозорци и врати и печкиѣ били нажежени. Вънъ върху езерото стояли четиридесеттѣ войника. Нѣкои отъ тѣхъ били унесени въ молитва, други крачѣли бързо напредъ назадъ, а нѣкои вече спѣли сънътъ отъ който много мъчно се пробужда човѣкъ. Колкото по-тъмно ставало, толкова по-често се отронвала отъ устнитѣ имъ молитвата: О, Господи, четиридесетъ войника стоятъ тукъ вънъ за да се борятъ за тебе. О, дай тия четиридесетъ да спечелятъ победа“. Студътъ се увеличавалъ. Единъ отъ четиридесеттѣ напусналъ леда и избѣгалъ въ кѣщата, кждето Семпрониусъ и войнициѣ му стоѣли на постъ. И все пакъ се чувала молитвата на мъченицитѣ: „О, Господи, дай победа на четиридесетъ войници, които стоятъ за тебе“. И молитвата била чула. Семпрониусъ билъ победенъ отъ храбростта и вѣрността на своитѣ другари. Той заявилъ, че и той е християнинъ и заелъ мѣстото си върху леда. Когато заранята отъ леда вдигнали четиридесетъ трупа, това били труповетѣ на четиридесетъ победители.

— Готови ли сме ние на такава вѣрность спрѣмо Господа Исуса? Готови ли сме да дадемъ живота си за вѣрата си?

Христосъ иде

Какъ отъ основи се измѣня религиозната мисль, когато тя се занимае съ Христа, който иде. Днешното християнство знае много за Христа, който е билъ, знае малко за живия Христосъ, който днесъ действува и нищо за Христа, който идва. Днесъ християнството е едно застояло и мухлясало нѣщо отъ преди 2000 години. Цѣлото християнство обаче получава единъ потикъ напредъ, когато си спомни че Христосъ пакъ ще дойде. Съ Христа, който е живѣлъ нѣкога все нѣкакъ си ще се справимъ — но какво да правимъ съ Христа който иде? Готови ли сме да го посрещнемъ? Тоя пѣтъ той нѣма да дойде въ виглеемскитѣ ясли, а като сѣдия облеченъ въ власть. Какъ ще застанемъ предъ него!

КРАСОТАТА НА АНГЕЛИТѢ.

Сведенборгъ сънувалъ еднажъ че билъ въ небето, заобиколенъ отъ ангели, които били много красиви, но нѣкой отъ тѣхъ изпъквали съ красотата си. На въпроса му било отговорено, че това е небесниятъ законъ, колкото повече остаряватъ ангелитѣ, толкова по-хубави ставатъ. Точно обратното на земниятъ законъ. Въ небето всички сѣщества растатъ за да станатъ като Бога и колкото повече остаряватъ, толкова повече почватъ да му приличатъ и да се разхубавяватъ. Не е ли вътрешната красота по-ценната отъ външната, и не е ли живота, който пречиства и издига чрезъ опита душата на човѣка? Красивъ е тоя, който е по-растналъ духовно, чиято душа е закрепила въ стремежа си къмъ хубавото, чистото, вечното — въ стремежа си къмъ Бога.

Добъръ съветъ.

Голѣмиятъ философъ Фихте, за който никой не може да каже, че е билъ фанатизиранъ християнинъ, изявилъ веднажъ желание да посети благочестивия баронъ фонъ Котвицъ. Баронътъ се научилъ за това желание и не захснѣлъ да покани философа у дома си. Неусетно разговорътъ миналъ върху молитвата. Фихте за-

белезалъ: „Детето се моли, но мжжътъ иска и се налага“. Баронъ фонъ Котвицъ отговорилъ: „Господинъ професоре, трѣбва и се грижа за 600 бедни хора и често незная отъ кжде да намѣря хлѣбъ за всичкитѣ. Тогава незнамъ какъ да си помогна освенъ да се моля“. За моментъ Фихте замълчалъ и две сълзи се стекли по бузитѣ му: „Да, драги бароне, моята философия не стига чакъ до тамъ“. Следъ нѣколко седмици баронъ фонъ Котвицъ получилъ покана отъ нотариуса, която го уведомявала, че починалиятъ между това философъ, е назначилъ него за настояникъ на единствениятъ му синъ.

Непослушание.

Мисионерътъ Д-ръ Кейзеръ разказва следната история: Въ едно събрание кждето говорилъ на хора отъ племето папуа, той разказвалъ за Господнята вечеря и следъ това поискалъ да му дадатъ една връвъ. Той обвилъ съ нея врата на главатарътъ и почналъ да го тегли напредъ, но той се дърпалъ и канапа се скъсалъ. Сжщото станало и съ двама други знатни хора: Следъ това Д-ръ Кейзеръ помолилъ тия трима души да направятъ 50 крачки следъ него и тамъ той имъ показалъ пари, които билъ заровилъ въ земята и които щѣлъ да имъ подари ако не се дърпали въ началото. Не се ли опитва Богъ и съ насъ да направи сжщото, но ние се теглимъ, негодуваме, критикуваме, а Богъ ни тегли за да ни спаси, да измие душитѣ ни, да ни направи истински хора. Драги читателю, откога не си ходилъ на църква?! Защо?

Учено, но ненаучено

Често, когато говорите съ хората за духовни нѣща, тѣ ви отговарятъ: „О, да това го знаемъ, това сме го учили още въ училище“. Право е, че сж го учили, но не сж го научили. Това е както хлѣба. Нуженъ е всѣки день, не е достатъчно да ядемъ само веднѣжъ хлѣбъ, за да знаемъ какъвъ е вкуса му. Ние ядемъ хлѣбъ, за да се наситимъ. Така е и съ духовнитѣ нѣща. Не е достатъчно да знаемъ за тѣхъ, трѣбва тѣ да наситятъ душата ни. — Това знаеше ли вече?

Покаяние

Единъ младежъ останалъ еднажъ на едно молитвено събрание и твърдѣлъ, че желае да се покае, но предпочита това да стане постепенно.

„Какво ви липсва?“ го пита пастора. Младежътъ се колебае, той е възбуденъ, но най-сетне признава, че е изразходвалъ повече пари отъ колкото получава т. е. открадналъ.

„Отъ господаря си ли откраднахте?“ Да.“ „Колко?“ „Не можете ли да си помните. Иматъ ли 20,000 лв.“? „Горещо ми е толкова.“ „Драги приятелю, така скоро не бихте могли да излезете отъ аплетеното си положение. Тая година откраднете само 5000 лв., идната 500 лв., когато най-сетне се отучите да крадете. Ако господаря ви, ви хване, кажете му, че вие желаете да се покаете и че най-много следъ две години ще се отучите отъ кражбата.“ Смаянъ и смутенъ младежътъ разбралъ смисълътъ на тия думи. Покаянието е решителенъ и внезапенъ актъ, решително скъсване съ грѣха. Грѣхътъ се настанява постепенно въ насъ, но трѣбва съ единъ единственъ ударъ да се отсече. Колко много християни протакатъ разкаянието си цѣлъ животъ и живѣятъ съ „малки“ грѣховецъ!

Най-богатиятъ.

Единъ богатъ землевладѣлецъ застигналъ единъ беденъ дърваръ на пътя въ селото и повелъ разговоръ съ него. Наближавайки селото, богатата казалъ: „Сега закръглихъ имотитѣ си. Където ти очи видятъ всичко е мое.“ „Така ли?“ — „Всички ниви тукъ наоколо са мои.“ „Така ли?“ „Гората която виждашъ насреща е също моя.“ „Така ли?“ „Ами това синьо небе надъ насъ?“, попиталъ дърварътъ. Богатата вдигналъ рамене. „То е мое“, заявилъ тържествено сивиятъ работникъ. Презъ нощта богатата сънувалъ, че чува селската камбана да бие за погребение. Попиталъ кой е умрѣлъ и му отговорили: най-големиятъ богаташъ въ селото. „Та това азъ“ извикалъ той и се събудилъ. Ило се вече съмнало и църковната

камбана наистина биела за смъртъ. Съседътъ, който минавалъ случайно край прозореца съобщилъ: „Нощесъ умрѣлъ внезапно стариятъ дърваръ отъ сърдеченъ ударъ.“ „Така ли?“, казалъ богатата и странни мисли изпълнили душата му. „Дали пъкъ той не бѣше наистина най-богатиятъ въ селото?“

Осжденъ заради истината

Не отдавна едно момче въ Ню-Йоркъ било осждено понеже избѣгало отъ господарката си. Сждията го запиталъ:

„Не се ли отнасяше господарката ти добре съ тебе?“

„Да, господине“, билъ отговорътъ.

„Но тогава защо не остана при нея?“

„Защото искаше да ме принуди да лъжа.“

„Да лъжешъ?“ запиталъ смаянъ сждията „какъ може такова нѣщо?“

„Когато идваха гости, които не ѝ бѣха приятни, тогава трѣбваше да казвамъ на хората, че не е въ къщи, а това не бѣше истина“, казало момчето. Момче като това, което е достатъчно честно, за да не става проводникъ на „бѣлитѣ“ лъжи на своитѣ господари, заслужава всѣка похвала. Сждията обаче би трѣбвало да накаже жената, която иска отъ едно такова честно дете, да лъже. Какво да кажемъ за нашитѣ „дребни“ лъжи, драги читателю!

Два вида часовници

Има часовници, които отмѣрватъ часоветъ съ удари; тогава хората чуватъ колко е часътъ. Има и други часовници, които не биятъ и все пакъ достатъчно е да ги погледнемъ, за да знаемъ колко е часътъ. Така сжщо има и християни, които нѣма нужда да говорятъ много; хората трѣбва да видятъ само начинътъ на живота имъ, за да се увѣрятъ каква сила се излъчва отъ Господа Исуса.

Искайте пробни броеве!
Пратете ни адреси!

Криво дърво.

„Богъ има работа за всички и мѣсто за всѣкого“ казваше дърводѣлеца отъ нашето село. „Тая истина научихъ отъ едно криво дърво. Бѣхъ пратилъ голѣмия си синъ да купи материалъ въ града. Когато стоварваха дърветата, между тѣхъ забелязахъ едно доста чудновато израсло дърво и се ядосахъ, че сж излѣгали синътъ ми при продажбата. Скоро следъ това наехъ дървената работа въ една новострояща се вила, която бѣше изградена въ швейцарски стилъ. Различни украшения трѣбваше да бждатъ направени, но най-трудно бѣше да се справя съ една извивка, кждето не подходеше никое дърво, а ако се надеха две дървета щеше да бжде много грозно. Внезапно си спомнихъ за кривото дърво, което бѣхъ захвърлилъ нѣкъде изъ работилницата и о, чудо. То прилѣгаше точно на мѣсто, като че ли бѣхъ го извилъ нарочно. Ние мислимъ много хора за криви а себе си за прави, Богъ обаче знае кой за какво става, нека това ни научи на смирение!“

Дребни работи

Микелъ Анджелило билъ посетенъ отъ единъ господинъ, когато току що завършвалъ една своя статуя. Следъ доста дълго време, сжиятъ пакъ посетилъ великиятъ скулпторъ, който все още работѣлъ върху сжщата статуя, и го запиталъ дали не е работилъ върху на статуята отъ последното му посещение насамъ. „Разбира се че съмъ работилъ“, билъ отговорътъ „азъ омокотихъ тоя изразъ на лицето, засилихъ оня мускулъ, предадохъ повече изразителность на устнитѣ и повече сила на ржката“. — „Но това сж дребни работи!“ — „Разбира се, но никога не трѣбва да пренебрегваме дребнитѣ нѣща, когато искаме да създаваме съвършенни образи, а съвършенството въ никой случай не е дребна работа“. Христосъ казва: „Бждете съвършенни...“ Внимавай на дребнитѣ работи въ характера си, въ навицитѣ си!

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна.

Часовникъ безъ стрелки

При едно отъ моитѣ пътувания, въ едно хубаво село азъ пожелахъ да видя колко е часътъ и отправихъ погледъ къмъ часовникътъ, който се намираше на църковната кула. Часовникътъ имаше хубавъ циферблатъ, но нѣмаше стрелки. На въпросътъ ми дали часовникътъ ступенъ, или пъкъ е спрѣлъ, единъ селянинъ ми отговори: „Не, господине, часовникътъ върви добре и удря точно часоветъ, но отъ известно време нѣмъ стрелки.“ Така има и християни, които иматъ свой духовенъ животъ, съвестъ имъ е чиста, така че върви върно, удря на време; но никога не можешъ разбра отъ възъ какво става въ тѣхъ отъ устата имъ не се чува свидетелство или изповѣдь. Сърдечниятъ имъ часовникъ е безъ стрелки. Има много такива „тихи“ християни. Богъ обаче иска не да служимъ на хората, а не само себе си. Има много часовници, които вървятъ правилно, и мнозина търсятъ видятъ стрелкитѣ на нашиятъ часовникъ за да свѣрять своя.

Абонамента на „Свѣтилникъ“ е лева. Пратете го въ пощенски марк

Въ Евангелската църква

Драгоманъ 4

има следнитѣ служби:

Недѣля

- 10 ч. заранъ — Богослужение съ проповѣдь
- 11 ч. заранъ — Недѣлно училище
- 3 ч. сл. пл. — Младежно сѣбрание
- 7 ч. вечеръ — Богослужение съ проповѣдь

Четвъртъкъ

- 7 ч. вечеръ — Молитвено сѣбрание
- Входъ свободенъ за всички.

Отг. редакторъ: П-ръ Г. Сивриевъ
Ал. Василевъ 6 — Варна.